

LBRIS

We know
books

AMY LE FEUVRE

Pomul de Crăciun

Traducere din limba engleză:
Anca Irina Ionescu

ΣΟΦΙΑ
Σοφία

București

CUPRINS

I. Frățiorul necunoscut	5
II. Conacul cu Glicine	19
III. Pomul de Crăciun	37
IV. Distracția din camera copiilor	53
V. La lecții	69
VI. Apare Inez	83
VII. Inez la ei acasă	97
VIII. Micii salvatori	115
IX. Vin sărbătorile	131
X. Picnicul	149
XI. Fără mama	165
XII. Jurământul lui Inez	179
XIII. Ziua mamei	195
XIV. Gloria pomului de Crăciun	211
XV. Până la graniță și înapoi	225

Redactor: Laura Mândrilă

Copertă: Ovidiu Gliga

Traducere după originalul în limba engleză: Amy Le Feuvre,
Noel's Christmas tree, 1926.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LE FEUVRE, AMY

Pomul de Crăciun / Amy Le Feuvre; trad. din lb. engleză:

Anca Irina Ionescu – București: Editura Sophia, 2024

ISBN 978-630-346-014-7

I. Ionescu, Anca Irina (trad.)

821.111

2

I

FRĂȚIORUL NECUNOSCUȚ

– Dinah, grăbește-te odată!

Un băiețel cu părul castaniu tuns scurt și ochi negri vioi bătea darabana cu degetele pe geam. Își întorcea capul peste umăr în timp ce vorbea pe un ton nerăbdător.

Dinah, sau Diana, cum era, de fapt, numită, stătea întinsă pe burtă lângă focul din sala de studiu. Avea în față coli mari de hârtie, își rodea de zor creionul și scria repede. Era foarte slabă și palidă; doica ei spunea că era firavă, iar părul său blond avea o tunsoare scurtă obișnuită.

– Cum se scrie „alarmant”, cu doi l și doi m? a întrebat ea, fără să ridice capul.

– Ura! A venit taxiul! Câte bagaje! Ai ajuns prea târziu; acum nu se mai vede.

Diana se repezise la fereastră. Se aflau la etajul de sus al unei case înalte din Londra, pe una dintre străzile liniștite din South Kensington, dar, oricât se străduiau, nu vedeau nici taxiul, nici pe

ocupanții acestuia, iar ferestrele erau prea grele ca să le ridice.

– Aha! striga băiatul, dansând prin cameră. Eu am văzut, și tu nu!

– Ce ai văzut?

– O maimuță, un papagal, un negru și o grămadă uriașă de nuci de cocos!

– Nu te cred. Ai văzut-o pe... mama?

A adăugat ultimul cuvânt într-o șoaptă speriată. Băiatul s-a uitat la ea, apoi a scuturat poznaș din cap.

– Îndrăznesc să spun că nu a venit. Poate că s-a înecat în mare.

– Băiat rău ce ești! Mereu faci așa când povestești ceva.

Diana a ieșit din cameră pe vârfuri. Fratele ei, Chris, a urmat-o. Atârând cu răsuflarea tăiată peste balustrada scării, încercau zadarnic să vadă ce se întâmplă în hol. Cum de a putut bunica să le spună să stea în sala de studiu până când vor fi chemați, când mama lor și un frate necunoscut soseau din India?! Tentația era prea mare! În hol era agitație, apoi s-a auzit o voce subțire și stridentă:

– Mi-am luat cizme noi cu nasturi.

– El este, a spus Diana.

Chris țopăia în sus și în jos de emoție.

– Trebuie să-i vedem! a strigat el.

– Și atunci bunica sau doica ne vor trimite imediat la culcare. Bineînțeles că doica este acolo jos. Îi aud vocea. Babă rea! Ca și cum n-ar trebui s-o vedem pe mama înaintea ei!

Dar, în clipa următoare, doica a venit sus găfâind.

– Trebuie să coborâți imediat. Mama voastră vrea să vă vadă. E în salon. Aveți hainele aranjate?

Și-a trecut mâinile prin părul lor, a netezit rochia scurtă de catifea maro a Dianei, apoi i-a trimis jos. Și, în mod ciudat, au coborât foarte încet.

– Îmi bate inima în piept! șopti Diana.

Chris și-a scos pieptul în afară făcând pe vi-teazul.

– Inima mea nu bate niciodată! spuse el. Nu i-aș da voie!

Dar, când au ajuns la ușa salonului, a șovăit. Când ai așteptat cu nerăbdare un iucru mult timp și ai vorbit despre el în fiecare zi, ba chiar de mai multe ori pe zi, timp de o lună, este de-a dreptul uimitor când se întâmplă cu adevărat. Apoi a răsucit mânerul ușii și s-a dat politicos la o parte, ca s-o lase pe sora lui să intre înaintea sa.

– Doamnele mai întâi! era una dintre maximele preferate ale doicii.

Iar acum Chris se simțea încântat de asta.

Bunica era în fotoliul ei, cu brațul în jurul unui băiețel cu bucle blonde, care se sprijinea de ge-

nunchii ei. Mama lor stătea lângă șemineu, cu spatele la ei, încălzindu-și mâinile delicate pline de inele strălucitoare. Înaltă și zveltă, purta o rochie de seară, verde și pe corp. Își scosese haina de blană, dar purta peste părul șaten strălucitor o tocă de zibelină. Când s-a întors, și-a deschis brațele exclamând:

– Iată-i pe băiatul și pe fata mea cei mari!

Diana a simțit un nod în gât. În sinea ei și-a spus: „Ce frumoasă e mama...”

În clipa următoare, Diana și Chris erau în brațele ei.

Micul Noel îi privea încruntându-și sprâncele. Nu prea îi plăcea să vadă că mama lui îi sărută așa cum îl săruta pe el.

– Acum vorbiți cu frățiorul vostru. Abia aștepta să vă vadă, nu-i așa, Noel?

Noel stătea drept, cu mâinile la spate.

– Acum i-am văzut, mami, și sunt exact la fel ca alți copii. Ca cei din poze.

Nu s-a repezit să-i sărute, dar Diana l-a îmbrățișat și l-a sărutat călduros.

– Cred că ești un băiețel foarte scump, a spus ea. Îmi plac buclele tale!

Chris a dat mâna cu el și nu a spus nimic.

Mama lor a râs:

– Duceți-l în camera copiilor sau în sala de studiu, sau cum îi spuneți, și veți fi în curând prie-

teni. Cred că voi face o baie caldă, mamă, înainte de cină. Noel și cu mine am luat ceaiul în tren. Oh, sunt atât de obosită!

Copiii au ieșit din cameră și au urcat cele două etaje într-o liniște desăvârșită.

Acest nou frate necunoscut, cu fața lui de bebeluș și bucle de culoarea inului era uimitor de ursuz. Diana a încercat să-l ia de mână, dar el și-a tras-o cu o smucitură. Se pare că urcatul scărilor îi cerea un efort deosebit, punea întâi piciorul drept pe treaptă și după aceea îl ridica pe stângul. Când au ajuns, în sfârșit, în sala de studiu, a scos un mic oftat.

– Parcă suntem în cer! a remarcat el.

Chris a făcut ochii mari la el. Voia să-i arate dulapul cu jucării, dar Noel găsi brusc curajul să vorbească. S-a oprit lângă șemineu, uitându-se la cărbunii roșii cu o față gânditoare; apoi s-a întors spre Diana.

– Îmi plac focurile, a spus el, și cățeei, și sandvișurile fierbinți care nu au nimic dulce în ele. Ție ce îți place?

– Cel mai mult îi plac hârtia și creionul, a spus Chris. Dinah scrie povești minunate, Noel, despre naufragii, incendii și inundații, despre cutremure și alte asemenea chestii interesante, iar oamenii ei sunt pe cale să fie uciși și apoi sunt salvați, iar fetele au întotdeauna bucle aurii și

ochi albaștri, iar băieții, ochi negri strălucitori și păr negru ca tăciunele.

Noel părea impresionat.

– Ce oameni cunoașteți? a întrebat el. Eu am doi oameni care merg mereu cu mine. Îi cunoașteți? Dumnezeu este unul, iar *diavolul* este altul. Dumnezeu are grijă de mine și mă iubește. Eu îl iubesc când sunt cuminte și îl alung pe *diavol*; dar când sunt rău, mă împrietenesc cu *diavolul*.

– Oh! a strigat Diana șocată. Nu trebuie să vorbești cu voce tare despre astfel de lucruri. Acestea se spun numai duminica la biserică.

– Ce este aceea „biserică”?

– Nu ai fost niciodată la biserică? a întrebat Chris. Este o casă cu un acoperiș ascuțit sau cu un turn. Nu aveți nici o biserică în India? Oamenii merg să-l audă pe preot cum citește și spune rugăciuni, cum rostește o predică, și toată lumea cântă imnuri.

– Este foarte plictisitor, a mărturisit Diana. Se pare că adulților le place, dar trebuie să îngenunchezi de multe ori și să stai nemișcat. Mie și lui Chris ne vine adesea să fugim de acolo.

– Și de ce nu fugiți?

– Pentru că trebuie să ne rugăm la Dumnezeu, așa spune doica.

– Oh, a spus Noel zâmbind, atunci este așa ca la noi, într-un cort uneori, când părintele vine să

ne vadă! Am fost și eu o dată acolo și au cântat imnuri, dar nu avem prea des așa ceva. Mi-ar plăcea să văd o biserică adevărată. Este ca templele unde sunt idoli?

– Nu știm nimic despre idoli, a spus Chris. Așteaptă și vei vedea duminica viitoare.

Apoi Diana a început să-l ia la întrebări pe micul străin.

– Spune-ne, a zis ea, cu oarecare ezitare în voce, cum este mama?

Noel a făcut ochii mari la ea.

– Este mămica mea dragă, asta este!

– Adică, este severă sau blândă? Râde sau este serioasă? Noi nu o cunoaștem, iar adulții sunt foarte diferiți, nu-i așa, Chris?

– Da; bunica spune că unele lucruri sunt greșite, dar doica nu vede nimic rău în ele! Și Nanny e supărată dintr-un motiv, când bunica nu e deloc.

– Unde sunt maimuța, papagalul și nucile de cocos? a întrebat Diana.

Noel s-a holbat la ea.

– Taci! a spus Chris, dându-i un ghiont surorii sale. Doar te-am tachinat. Nu le-am văzut cu adevărat.

În acel moment doica intră în cameră. L-a luat imediat în primire pe Noel.

– Haide, mama ta spune că ar fi mai bine să te duci la culcare, pentru că ești obosit, iar eu îți aduc cina, după ce faci baie.

– Nu, mulțumesc, o să rămân aici!

Noel și-a băgat mâinile în buzunare și s-a uitat sfidător la doică. Ea nu a spus nimic, dar era un om mare, și Noel doar un băiețel. L-a luat pur și simplu în brațe și l-a dus la culcare. Iar Noel a fost atât de uluit, încât nu a mai spus nimic. Ayah¹ a lui rămăsese în India, iar în timpul călătoriei avusese grijă de el o tânără care voia să se întoarcă acasă. Drept urmare a cam fost lăsat de capul lui.

– Mie îmi place de el, a spus Diana când ușa s-a închis în fața lor. E un băiat amuzant.

– E prea încrezut, a spus Chris cu un aer superior. Am să-i arăt eu lui curând!

– Dar pe mine mă interesează mama, a zis Diana. Oh, Chris, cred că e minunată, și se îmbracă precum o regină, și e atât de înaltă și suplă, nu grasă ca bunica, și la pantofi avea cataramă care scânteiau la fel ca inelele ei! Aș vrea să o vedem în seara asta. Crezi că o vom vedea?

– Vom pleca cu ea în curând, a zis Chris. Bunica spune că ne duce cu ea la vechiul conac de la țară. Este casa aceea albă cu obloane verzi din grădina mare din tabloul de deasupra canapelei bunicii.

– Știi, a spus Diana, zâmbind în felul acela blând și visător al ei pe care Chris îl numea întot-

¹ Denumire dată în India femeilor care aveau grijă de copiii britanicilor.

deauna „bunkum”. Se numește Conacul cu Glicine și va fi minunat să mergi cu o mamă străină într-un ținut străin! Se pot întâmpla atât de multe, atât de multe lucruri...

Chris a râs, dar nu în batjocură. Simțise ceva în piept când mama lui îl cuprinsese cu brațele și îl sărutase. I se păruse că o auzise murmurând: „Întâiul meu născut”, dar nu putea fi sigur. A întrebat-o acum pe Diana dacă el putea fi „întâiul născut”.

– Bineînțeles, prostuțule, dacă te-ai născut primul!

– Oh! a spus Chris cu privirile în gol. Nu știam că asta înseamnă. Mă gândeam că era un cuvânt din Biblie. Nu era ceva despre asta în plăgile din Egipt?

Diana a dat din cap.

– Ești mai mare decât mine.

– Eu știu asta; în general tu cam uiți.

– Eu mă iau după înălțime.

Aceasta era o insultă pe care Chris nu o putea suporta. Era cu un an mai mare decât Diana, dar ea era la fel de înaltă ca el, și uneori părea că îl va depăși în înălțime. Chris se ruga câteodată nefericit: „O, Doamne, fă-mă să cresc, fă-mă să cresc peste noapte!”

Întotdeauna se măsură, și doica îl găsisese într-o zi întins pe pat, cu încheieturile mâinilor și gleznele legate de tăbliile patului.

– Încerc să mă întind, a spus ei, iar Nanny râsese și îi spusese că va crește „atunci când va vrea Dumnezeu”.

Așa că acum s-a repezit la Diana, iar ea a luat-o la fugă în jurul camerei. Au răsturnat scaunele, iar când doica a intrat să vadă ce se întâmplă, a găsit o vânzoleală de brațe și picioare pe podea. Diana se zbătea și țipa din toate puterile. Deși era mai înaltă, Chris era mai puternic, iar acum era deasupra ei. Nanny a restabilit repede liniștea și ordinea.

– Ar trebui să vă fie rușine, a spus ea cu asprime; în prima seară în care mama voastră este aici! I-ar fi fost rușine că sunteți copiii ei, dacă v-ar fi văzut acum un minut!

– O s-o mai vedem? a întrebat Diana nerăbdătoare.

– Nu, numai dacă trimite după voi, iar eu știu că bunica voastră nu va face asta.

Dar au văzut-o din nou, pentru că, atunci când erau în pat, a venit să-i viziteze pe fiecare. Diana și Chris aveau fiecare camera sa, iar fetița a fost prima care a primit vizita ei.

Stătea în pat cu ochii ei mari, cenușii și strălucitori ca niște stele și o privea cu admirație pe mama sa. Doamna Inglefield își schimbase rochia de stofă cu o rochie de catifea albastră, cu bordură din blană de zibelină. Purta un șir de

perle în jurul gâtului ei alb. Diana se apleca uneori peste balustradă și se uita la prietenele bunicii ei care intrau în sufragerie când veneau la cină, dar, deși le admirase toate hainele frumoase, acestea nu-i aparținuseră niciodată. A întins mânuța și a mângâiat mâneca lungă de catifea a mamei sale.

Și apoi mama a îngenuncheat lângă patul ei și a privit-o cu ochii răzători.

– Mă mai ții minte, draga mea? Acum cinci ani v-am adus pe tine și pe Chris la bunica și am crezut că mi se frânge inima. Nu-i așa că a fost o bunică bună și a avut grijă de voi în locul meu în toți acești ani? Tu erai foarte mică, nu aveai nici trei ani. Presupun că nu-ți amintești de mine. Sunt o străină pentru tine.

Diana a înghițit în sec. Cum și-ar fi dorit să-și poată aminti! Dar nu voia să spună o minciună.

– Mă tem că nu-mi amintesc, a spus ea lăsând capul în jos. Dar nu ești o străină, pentru că am primit scrisorile tale, iar Chris și cu mine am numărat zilele până când te vei întoarce. Și, te rog, suntem ai tăi la fel de mult ca și Noel, nu-i așa? Dar, desigur, el te cunoaște mai bine decât noi.

– Oh, ne vom cunoaște cu toții foarte curând și va fi o petrecere de familie fericită! Noapte bună, draga mea! Sunt foarte obosită, altfel aș sta mai mult. Unde e camera lui Chris?